

[Løje.]

bejdsløshed og venter at faa en endnu større.

I „Berlingske Tidende“ for Onsdag Morgen den 18. Oktober har jeg optalt 535 ledige Pladser for Kvinder og mellem 80 og 90 ledige Pladser for Mænd. For Kvindernes Vedkommende anvendes de mest tillokkende Averteringsmetoder, men det synes ikke at hjælpe. Jeg har set et enkelt Avertissement, som jeg synes er karakteristisk for, med hvilken Iver man i Øjeblikket søger kvindelig Medhjælp. Overskriften er: „Ønsketilværelse“, og der fortsættes: „for en ikke for ung Kvinde, der elsker Livet uden for Storbyen og dog nær ved den“. Og blandt alle de Livsgoder, der opnaas det paagældende Sted, nævnes, at der er en moderne Husmoder. Tænk, hvilke Lokketoner man maa fremsætte for overhovedet at faa kvindelig Medhjælp, og det er sikkert rigtigt, at i de fleste Tilfælde er det trods alt dette ikke muligt at faa den.

Læser man i disse Dage Provsbladene Annoncespalter, vil man finde spalte-lange Rækker af Avertissementer efter Karle og Piger, og taler man med Folk, som søger Medhjælpere paa Landet, mærkes en voksende Bitterhed mod hele det System, som gør det muligt, at en Mængde Mennesker gaar ledige og oppebærer Hjælp fra Samfundet, samtidig med at man forgæves og i mange Tilfælde paa gode Vilkaar søger Medhjælp.

Og det gælder baade Land og By, men naturligvis i fremtrædende Grad, saaledes som Tilfældet har været i de senere Aar, Landdistrikterne. For Landets Vedkommende staar vi nu ved den for de pladssøgende ugunstigste Tid, 1ste November, og dog er Forholdet som her skitseret. Bladene er fulde af Annoncer; det kniber og har hidtil knebet svært med at faa nogen Medhjælp, selv om man byder Lønninger, som ligger betydeligt over de tariffmæssige Lønninger. Selv om man byder Lønninger, der ligger et Par Hundrede Kroner over de tariffmæssige Lønninger for Vinteren, er det i nogle Tilfælde meget svært at faa den nødvendige Medhjælp.

Saadan er Forholdene i dette Øjeblik, naar man ser nøgternt og roligt paa Tingene; og selv om vi her i denne Sal kan være uenige om mange Ting, er vi sikkert enige om, at dette er yderst uheldigt, uheldigt for de unge Medhjælpere, der gaar ledige og oppebærer Arbejdsløshedsunderstøttelse under en eller anden Form, uhel-

digt for dem, der gerne vil have gjort deres Arbejde til eget Gavn og Samfundets Gavn navnlig i disse trange Tider, men som paa Grund af kneben Medhjælp ikke kan faa det gjort saadan, som de gerne vilde. Saadan er Forholdene, naar man ser nøgternt og roligt paa det og tager de partiindstillede Brillen af. Anderledes er det ikke.

Og hvad er der gjort for at faa ændret dette? Ja, jeg er naturligvis bekendt med, at en Kommission nedsat af Statsministeren har faaet den Opgave at gøre det mere tiltalende at være ude paa Landet. Saa vidt jeg forstaaer, vil det, der paa-tænkes, maaske gøre det mere tiltalende for den ene Part, men til Gengæld fuldkommen utaaleligt for den anden; den Part, der skal have Medhjælperne, skal have Pligten og Ansvar et og kun Pligten og Ansvar et. Det, der tænkes paa, er saadan noget som lovfæstede, stærkt skærpede Forhold fra først til sidst, saa den ene Part faar Pligterne og den anden Rettighederne. Jeg har forstaaet paa Statsministeren, at vi skal se Tiden lidt an, at man skal vente, idet der er andre Spørgsmaal, der trænger sig paa; men jeg har ogsaa forstaaet, at det er Mening, at denne Kommission skal gøre sit Arbejde færdigt, og at man saa vil forsøge en Lovgivning paa dette Grundlag. Jeg vil gerne sige til den højtærede Statsminister, at det er særdeles klogt at udskyde denne Sag. Der vil nemlig rejse sig en meget stærk Modstand mod denne Ordning, og denne Modstand bliver ikke let at feje til Side.

Jeg tror ikke, at den nuværende Tilstand, hvor der er et stort og udækket Behov for Arbejdskraft, lader sig opretholde, naar der er Medhjælpere nok, bare man faar dem hen, hvor der er nok at udrette. Jeg tror, den høje Regering bliver nødt til, selv om det bliver svært — og det forstaaer jeg, naar man gennem Aarene har givet gode Løfter, som en Regering jo altid gør, og denne Regering har i hvert Fald ikke staaet tilbage for andre Regeringer, naar Talen har været om at give Løfter for Fremtiden —, at begynde paa at tage lidt mere haandfast paa Tingene. Jeg tror, at det baade for Ungdommens Skyld og for Erhvervslivets Skyld og for det heles Skyld vil blive nødvendigt, at det sker. Jeg tror, den højtærede Socialminister vil gøre en god Gerning ved at træffe Foranstaltninger til at ændre Socialloven — eller Administrationen af den Lov, hvis det er tilstrækkeligt —, saa at der ikke i samme Udstrækning som hidtil bliver givet Under-